

S U D B I N A

Duhovni razvoj i religija

Ubeđenja i izbor prave sudbinu
Da li su budući događaji unapred (pred)određeni?

Da li je unapred određen život čoveka-zdravlje, dužina života, prekretnice u životu, šta će raditi, kako će živeti, brak, prijatelji, može li i kako nešto da se promeni...?

Da li se sve događa slučajno, ili je neki događaj već duže («uzročno akumuliran») pripreman, samo to nismo primetili, ili su tu umešale prste neke «više sile» ili Bog direktno? Neće se razmatrati događaji koji su nezavisni od našeg uticaja i javljaju se kao posledica delovanja Sunca, rotacije Zemlje, promene godišnjih doba, dana i noći...Rečeno je, u delu o snovima, da se događaji prvo odigraju na duhovnom nivou-u mislima i snovima. Da li naše svesne odluke, izbor i verovanje igraju dominantnu ulogu u sudbini?

Mi nismo u stanju da kontrolišemo ni svoje misli, pa se postavlja pitanje da li je ispravno ono što je dokazivao Toma Akvinski, a što je u stvari Aristotelova ideja, «nihil in intellectu quod nisi prius in sensu» (nema ničeg u razumu što prvo nije prošlo kroz čula). Naše misli nisu samo posledica onoga što je prošlo kroz čula, niti prošlih i sadašnjih doživljaja, osećanja i emocija, već su i deo ukupnog kreativnog procesa i uzroci novih kreacija i događaja.

Kolektivno nesvesno pritiska preko arhetipova i traži ponavljanje istih iskustava i obrazaca. Ovo važi i za izbor «velikih vođa» i tumačenje njihovih dela i uloge.

Grupno, familijarno nesvesno, stimuliše i tera da se donese odluke u skladu sa željama predaka, onako kako su ih oni donosili. Deo duhovnih obrazaca i prethodnih iskustava je materjalizovan preko gena, pa se može reći da i genetsko nasleđe igra značajnu ulogu u sudbini pojedinaca, grupa i čovečanstva u celini.

Bilo bi netačno ako se shvati da preci i nesvesno nanose samo zlo. Odatle dolaze i inspiracije za velika naučna i umetnička dela kao i podsticaj za donošenje ispravnih odluka, dok preko gena i talentovane dece svojih potomaka preci iz familijarnog nesvesnog nastavljaju svoja dela.

Rekli smo da se mnoge varijante budućih događaja testiraju u snovima (a mi se na njih adaptiramo psihički i hormonski) te da se od njih samo mali broj zaista i dogodi «materjalizuje».

Na nekom višem (našem?) nivou svesti poznate su (izračunate) verovatnoće pojavljivanje budućih događaja. Naravno, po pravilu se događa baš ono što ima najveću verovatnoću pojavljivanja. Međutim, iz razloga koje tek ponekad naknadno možemo saznati (promene nekog parametra), događa se da neki skoro pouzdan događaj ne bude realizovan i na njegovo mesto «istrči» neki iz drugog plana, manje verovatan.

Naravno, nije sve «slučajno» i ne može se (lako) menjati, jer u okviru svakog sistema postoje neki globalni zakoni i pravila koja se ne mogu izbeći. Ajnštajn se s pravom bunio kada je izrekao onu čuvenu rečenicu: «Bog se ne igra kockicama.»

Ceo materjalni svet je («grupni portret») poligon na kome mi pojedinačno i grupno proveravamo svoja ubeđenja «u praksi.» Familijarno nesvesno se po principu monada može proširiti i na duhovni nivo veće grupe, nacija i država, koje teže da zadrže neke stare modele izbora i ponašanja. Pošto iste posledice nekad nastaju zbog različitih uzroka, dešava se da povremeno nesvesno pravimo «novi izbor» sa zadnjom namerom. Zato mnogima nije jasno zašto se uporno ponavljaju i stare greške i istorija. Doduše, neki drugi delovi nesvesnog šalju upozorenja preko simptoma i simbola, ali to malo ko razume.

Zato, nijedan budući događaj nije unapred (pred)određen, nego je posledica poznatih i nepoznatih razloga, vidljivih i nevidljivih uticaja.

Slično je i sa sudbinom, kako pojedinca tako i svih manjih ili većih grupa i podela po raznim osnovama.

Mi stvaramo sudbinu svojim izborom, delovanjem i ubeđenjima.
Ovo je pravilo života!

Zato je potpuno istinit iskaz-ako hoćemo da menjamo svet, treba prvo da promenimo sebe, svoj izbor kao i lična i grupna ubeđenja.

Ljudski život je, ne računajući veće incidente jedan stabilan sistem. Ovo «stabilan» treba shvatiti baš kao i u matematici-male promene životnih uslova (parametara) obično ne dovode do većih promena u životu.

Posmatrano sa nekog drugog gledišta-sudbina je «blago» trasirana! Dati su neki okviri i početni uslovi gde će se, bar u početku, živeti, razvijati i raditi. Ovde se misli na ambijent u kome smo rođeni. Duhovno, materjalno, društveno i socijalno okruženje, na zdravlje, na religiju, tradiciju, genetiku...

Za one koji veruju u seljenje duše, reinkarnaciju, značajan uticaj na sadašnji život imaju i «prošli» životi, ono što smo poneli sa sobom: **znanje, zablude, težnje, navike, dugove, zasluge...**

Zašto je u prethodnoj rečenici *prošli* stavljeno između **navodnika**?

Zapisi u ćelijskoj memoriji, genima i hromozomima daju izvesna usmerenja našem životu, ali se ti zapisi mogu promeniti ukupnim načinom života, pomoću mentalnih aktivnosti, svesnom željom i namerom uz verovanje da je sve podložno promenama.

Frojd je isticao nasleđe kao jedan od najvažnijih činilaca u formiranju sudbine, dok je Jung davao prioritet arhetipovima.

Masovna ubeđenja i kolektivni snovi u početku stvaraju okvire budućih događaja, a kasnije, opet naša ubeđenja i fizičke aktivnosti stvaraju realnost i sudbinu čovečanstva. Ovde se misli na sudbinu koja zavisi od pojedinaca, grupa i čovečanstva u celini (međusobni odnosi, stvaralaštvo, ratovi, nuklearne katastrofe, zagađenje...) a ne na neku kosmičku kataklizmu ili na propast same planete Zemlje, gde bi stradalo i čovečanstvo u zajedničkoj sudbini.

Izgleda neverovatno, ali i na ove kosmičke katastrofe opet mi utičemo na nekom nivou, kao i na zemljotrese ili poplave na Zemlji, ali to je neka druga tema.

Dugo putovanje u sebe

Spoznaj samoga sebe-tako ćeš spoznati Svet i Bogove
napisano je na hramu u Delfima.

Zdravstveni, materjalni i porodični problemi teško se podnose, naročito ako dugo traju, ali oni mogu biti i motiv za lično uzdizanje i nalaženje načina za njihovo prevazilaženje ili snage za razumevanje i prihvatanje. Ne treba teške uslove života prihvatiti ni kao božju milost niti kao kaznu.

Opasna je i pogubna teza: *takva mi je sudbina* ili *sve je u božjim rukama*, što se svodi na isto.

Ovakvim i sličnim stavovima odgovornost se prebacuje na nekog drugog. Treba imati hrabrosti i znanja da se živi «otvorenih očiju sa sopstvenom tamom» (Jungov izraz), da se prvo prihvati, a zatim uloži maksimalan napor za razrešavanje svojih životnih problema. Zatim, uz postupno osvetljavanje svojih zabluda, strasti, poroka i loših misli, treba sticati iskustvo i znanje o sveukupnom jedinstvu čime će se proširiti razumevanje, a potom razviti ljubav prema svima i svemu pa osetiti potreba da se pomaže drugima. Shvatićemo da pomažući drugima-sebi pomažemo!

Kada se promene misli, snovi i emocije promeniće se život (i sudbina).

Ako se i pored maksimalnog napora uz nužne promene, eventualne različite patnje i vere u sebe ne nađe izlaz iz ćorsokaka, tek tada smemo i

možemo da se prepustimo spontanosti, odnosno (iskreno) svom unutrašnjem vođstvu (svojoj božanskoj iskri u sebi, sopstvu, duhovnom vođstvu...) pa i po cenu daljih, dodatnih muka i patnji. Mi dobijamo pomoć (na razne načine) u vezi s onim što radimo, mislimo i na šta usmeravamo pažnju. Ovde treba napomenuti da «spontanost» nije isto što i instikt ili nagon, već da prava spontanost podrazumeva i dublju organizaciju koja se zasniva na svesnim i nesvesnim znanjima, snovima, govoru tela...

U tom slučaju se nalazi rešenje, jer se menjaju ubeđenja i životne prilike.

Nametnuti sam sebi probleme kao što čine neupućeni monasi (nespavanje, gladovanje, poslušnost do poniženja i odricanje od sebe) i tražiti da ih rešava neko drugi, a naročito Bog, prosto je stvar elementarne pristojnosti i korektnosti, a mogu se upotrebiti i jači izrazi-podlo, naivno, licemerno i smešno. To je fanatizam i neznanje, a ne duhovnost i traženje boga.

Religiozni ljudi nekada postaju zli i vrlo štetni po sebe i druge, jer jedino sebe i istomišljenike vide kao izabrane i one koji će biti spaseni, a sve druge kao odbačene i grešne. Njihovo neznenje i vera da njihov bog stvara samo dobro, može ih dovesti do frustracije i konfuzije u slučaju bolesti, siromaštva ili nepravde.

Ako se pretera na drugu stranu-sa idejom da su bolest i siromaštvo «sredstva za čišćenje» i mučenje tela zarad spasenja duše-upašće se u drugu krajnost, pa će se patnja, bolest ili siromaštvo smatrati kao dokazi svetosti i spiritualnosti. Takva ubeđenja dovode do želje da se bude u bedi, bolesti i patnji i da se to događa i drugima.

Slični se testovi primenjuju i na bogatstvo. Da li je bogatsvo dokaz vrlina i božje naklonosti ili samo kušnja ili kazna? Ako je bogatsvo stečeno poštenim radom i nije istisnulo ljubav, u takvim uslovima imaćemo više vremena i mogućnosti da se zadovoljstvo sa drugima deli. Možda Bog nema ništa protiv da se stekne neko iskustvo i u takvim uslovima života.

Jedini put do samostvarenja (celovit razvoj ličnosti, oboženje, prosvetljenje, individuacija...) jeste kroz sebe, upoznavanje svoje duhovne suštine i razvijanje svojih potencijala. Tu se nalazi jedino hodočašće na koje moramo poći i niko drugi to ne može da uradi umesto nas. Treba da naučimo da razlikujemo duh (dušu) i telo, ali da ih ne razdvajamo i suprostavljamo. To ni duša (često) ne zna dok je u telu i dok ne nauči da je nezavisna od tela, ali jako povezana s njim. To je dug (neprekidan) i težak put za koji moramo imati mnogo znanja, strpljenja i dobru nameru. Na tom putu ima radosti, kriza, padova, slomova, uspeha, odustajanja i ponovnih početaka. Samo po sebi to se neće dogoditi!

Poznati psiholog Adler je rekao: «Nepoznavanje sebe je opasno po život». Jung nastavlja u istom smislu: Između «ja činim» i «ja sam svestan onoga šta činim» velika je razlika. Mora se uložiti svestan napor.

Duhovni razvoj nije isto što i religija. Oni bi mogli da se dopunjavaju, ali se to ne događa. Treba prvo razlikovati, pa odvojiti veru od religije. Religiji nedostaju sloboda i znanje, veri jačina ubeđenja i nalaženje odgovarajućeg načina delovanja. Nauka je od svega odvojena i sama razučena, ne sagledava celinu i povezanost, pa određuje loše prioritete i donosi pogrešne zaključke do kojih je došla induktivnim putem. Političari i stranke nemaju lični identitet i zaklanjaju se za opštepoznate i prihvaćene stavove i principe, forsiraju agresivni populizam i pobuđuju najgore strasti i emocije u ljudima. Pisci i umetnici, televizija i novine-s malim izuzecima-sve to samo prate i opisuju. Takvo je stanje kod nas, a slično je i u svetu.

Svi osećaju da nešto nije u redu, da mnogo toga nije kako treba, ali ne znaju šta treba da se radi, šta svaki pojedinac ili grupa treba da urade, kako da se počne.

Stradanje nevinih i svetinja

Treba da je logično, ako nije baš očigledno da se viša razvijena duhovna bića (ili Bog) ne mešaju u ljudsku sudbinu. Bar ne tako da bude primetno. Teško se može prihvatiti teza da «Bog nešto želi» ili da mu je više stalo do nekih ljudi, ili nekih (svetih) mesta. Drugačiji način za potvrđivanje ove teze nije moguć sem kroz logiku i primere. Primera je bilo mnogo, ima ih sada i uvek će ih biti.

Toliko je oduvek bilo nepravde, stradalo mnogo nevinih ljudi, dece, životinja, biljaka da se ne može reći da je to sve božja volja. Među stradalima uvek ima onih koji su «prave vere» i koji svojim delima nisu zaslužili takvu sudbinu.

Svi znamo za primere Maja, Asteka i drugih naroda gde su uništavane čitave civilizacije u ime širenja hrišćanske vere i kulture. To su najveći zločini u istoriji sveta. Da li se Bog raduje što su «njegovi» pobedili?

Tibetanski sveštenici i njihovi manastiri uništavani su planski samo zato što su bili drukčiji, verovali su na drugi način. Slično se događalo sa paganima, bogomilima, Sumerima, Persijancima...

U bliskoj prošlosti grupna stradanja Jevreja, Srba, Cigana (Roma), Kurda, Jermena i mnogih drugih, nadamo se da nisu po božjoj volji. Da ne pominjemo zemljotrese, poplave, suše i epidemije.

Borba hrišćanstva protiv pagana je posebno tragična za ljudski rod. Pošto su pagani smatrali da svako drvo, planina, jezero ima svog duha

čuvara, hrišćani su to na neki način prihvatili (što i nije daleko od istine), pa su nastavili borbu protiv duhova (demona), a ovu su borbu preneli i na prirodu. Pod vidom osvećenja i molitve, narušavana je harmonija prirode-zemlje, šume, vode i vazduha. Tako se borba protiv paganskih duhova i demona pretvorila u borbu protiv prirode. Ovo «prirode» se pretvorilo i protiv ljudske prirode, pa je počelo drastično odvajanje fizičkog i duhovnog kod samog čoveka.

Borba hrišćanstva protiv prirode se još više produbila kada je Darwin objavio svoju teoriju.

Takođe se nadamo da Bog nije smislio Aušvic, Jasenovac, bacanje atomske bombe, opsadu i bombardovanje sarajeva, stradanje i proterivanje Srba iz Krajine, Srebrenicu, stradanja na Kosovu, bombardovanje Jugoslavije...

Najnoviji ratovi na ovih prostorima imali su versko i nacionalno obeležje.

Slično pitanje može se postaviti i o «svetim mestima» ili predmetima koje su pljačkali i uništavali osvajači koji su bili «nevernici» (ili bar druge vere) ili su to radili u ime «prave vere» i oslobađanja svetinja i svetih mesta.

Krstaški ratovi u tužni primeri koji to ilustruju.

Zar je moralo da strada i takvo unutarcrkveno sedište (Bizantion, Konstantinopolj) u kome je živeo hrišćanski car koji je ovoj veri dao slobodu i proglasio je za državnu?

Da, to je onaj car-svetac koji je govorio da je on za crkvu «milost božja».

Kako je Bog dozvolio da strada centar vere u njega?

Isto pitanje se može postaviti za Jerusalim. Toliko puta da bude razoren a On ni da trepne! Pa onda nije čudno što stradaju svetinje na Kosovu i pored toliko molitve i liturgija, «čudotvornih» ikona od kojih poneka i plače (zbog teške i nepravedne sudbine «bogonsonog» naroda-Srba), a «Bog se šeta po Srbiji»-izjavi jedan mitropolit.

Biće da je sveto Sve Što Postoji ili ništa nije sveto!

«Raseći komad drveta. Ja sam u njemu. Podignite kamen i tamo ćete me naći»-biće da ovo više liči na «božji stav» iako je zapisano, kao Isusove reči, u (nepriznatom od Crkve) Tominom jevanđelju.

Profesor istorije radosno saopštava da bi se sada većima mladih u Srbiji opredelila za «carstvo nebesko». Taj mora da je bar doktor istorijskih nauka, a iz hobija se bavi i psihologijom grupe, istraživanjem javnog mnjenja i statistikom. Ali, Bog opet neće da pomogne iako imamo «preimućstvo zaostalosti».

Odgovor-«Bog zna šta radi» teško može bilo koga da zadovolji. Nešto nije u redu. Ako je sve potčinjeno Bogu (ili zakonima nauke, što je

isto, jer se može uvek reći da je te zakone smislio Bog), onda nema slobodne volje, pa ni odgovornosti.

Ako nije svemoćan (onda nije Bog) ili Bog nije ljubav (uostalom on svojoj deci priprema lomaču, pakao i večne muke, kaže religija), ili mu nije stalo do ljudi (što se svodi na isto), pa ni do njegovih pristalica, njihove molitve, simbola i svetinja...

Možda se prosto ne meša u zemaljske događaje i pojedinačne ljudske sudbine?

Biće da je ovo poslednje najbliže istini!

Svetlonoše i Učitelji

Postoje suštine (egzistencije, duhovna bića, entiteti...) kojima je naša prošlost, sadašnjost i budućnost sve u njihovoj sadašnjosti. Radi lakšeg i boljeg sporazumevanja nazovimo ih-Svetlonoše.

Ni oni, naravno, nisu svi na istom nivou razvoja, stalno skupljaju iskustva i uče na raznim nivoima postojanja.

U zavisnosti od usmerenja svoga razvoja, kao i od svoje želje, namere i potrebe da «siđu» u fizičku materiju i budu u telu ljudskog bića, «dobijaju» određene zadatke.

Oni su nekada živeli kao ljudska bića i posle završetka ciklusa inkarnacija na zemlji nastavili svoj razvoj u drugim sistemima postojanja, ali su izabrali i obučili se da povremeno dolaze u fizičku realnost i usmeravaju razvoj. Kada su na zemlji u telu zvaćemo ih Učitelji. Inače ih njihovi savremenici na zemlji nazivaju i Mesije ili Proroci. Nekada učitelji donose nove ideje i svojim radom i primerom razvijaju kod ljudi potrebu za naučnim, filozofskim ili umetničkim dostignućima kakva su nam podarili Pitagora, Platon, Aristotel, Mikelandelo, Da Vinči, Euklid, Dekart, Lajbnic, Njutn, Galilej, Betoven, Mocart, Kantor, Dostojevski, Tesla, Ajnštajn, Hoking...i mnogi drugi. (Moža ovoj grupi pripadaju i neki sportisti ili šahisti kao Raševski, Talj ili Fišer-prim. Autora.)

Naki od učitelja vrlo značajno obeležje svoj boravak na Zemlji i daju usmerenja razvoju čitave civilizacije. Verovatno je da ovoj grupi pripadaju Zaratustra, Rama, Krišna, Hermes, Buda, Mojsije, Isus, Muhamed...

Svetlonoše su najviši nivoi duhovnih bića sa kojima, u principu, svaka osoba ljudske vrste može «svesno» da stupi u kontakt. nažalost, oduvek to ostvaruju samo pojedinci, koji, ponekad, zbog neznanja i ljudske sujete sebe zamišljaju i nazivaju «izabranim». Ovi razgovori se obavljaju u «vremenu» koje bi se moglo nazvati «budućnost» sa gledišta zemaljskog čoveka (ma šta to značilo).

Njihova svest (energija) ponekad ne može «stati» u jednu osobu, pa se razdeli na dva-tri ljudska tela, pa te osobe budu nosioci ukupnog duhovnog razvoja u tom vremenu i svom okruženju. Ta ljudska bića, Učitelji, na koje je razdeljena svest i energija Svetlonoše, nekada provedu zemaljski život bez međusobnih susreta ili svesnog kontakta. Na nesvesnom nivou i u snovima oni su u čestim kontaktima.

Događa se da se u nekim pitanjima razilaze ili čak žestoko suprostavljaju. Njihov uticaj nekada je veliki i značajan, pa se oseća milenijumima u čitavoj civilizaciji u jednom krugu vremena.

Učitelji usmeravaju razvoj civilizacije novim idejama i promenama koje unose u način života u skladu sa svojim zadatkom i mogućnostima. Da bi bili prihvaćeni, oni ne kritikuju niti pokušavaju (niti mogu) da isprave sve zablude koje ljudi čine u to vreme u njihovoj okolini. Mnoge njihove stavove ljudi ne bi ni razumeli.

Ovo kasnije često dovodi u zabunu i njihove najiskrenije sledbenike.

Dok žive na zemlji neke od njih mnogi smatraju božanstvima ili božjim izaslanicima. Retko se događalo da istovremeno bude na zemlji više od tri učitelja «visokog ranga».

Učitelji mogu da stupe u kontakt (bar povremeno) sa Svetlonošama koji egzistiraju u onim dimenzijama i na nivoima odakle su sami došli. Učitelji svoje nekadašnje «parnjake»-Svetlonoše-često (sada i oni!) doživljavaju kao božanstva.

Principi

Na beskrajnoj lestvici razvoja egzistiraju još razvijenije suštine od svetlonoša. One nastanak materjalnog sveta i razvoj ljudske civilizacije, ljudsku prošlost, sadašnjost i budućnost doživljavaju u svojoj prošlosti. One su, na neki način, budućnost Svetlonoša i nazivamo ih Principima.

Ljudima je neshvatljiva njihova nefizička struktura ličnosti, njihovo znanje i moć. Principi su svesni svoje egzistencije u mnogim dimenzijama, mnogim mogućim sistemima «realnosti» gde na razne načine usmeravaju razvoj (delova) svojih ličnosti.

Naš svesni kontakt sa njima praktično nije moguć, sem u snovima. Ova bića nikada nisu živela u fizičkoj realnosti, u telu čoveka.

Posebno duhovno nadarena i razvijena ljudska bića (uglavnom Učitelji) mogu u specijalnim stanjima svesti stupiti u kontakt sa Principima, u stvari sa nekim delom njihove ličnosti.

Ljudske komunikacije sa njima nisu moguće ne zato što je to neko zabranio ili što to Principi ne žele, već zbog toga što su oni neshvatljivo «daleko» i što ne možemo podneti kvalitet i jačinu njihove energije, pa bi

sama komunikacija sa njima deformisala «podatke» i stvorila novu realnost koju bi zatim opisivala.

Budućnost viđena u progresiji

Zašto nije srušen Brankov most na Savi?
Da li je premijer Đinđić ubijen još 1997?

Navešćemo još jedan način i dva primera viđenja budućih događaja-putem progresije.

Već je rečeno da nijednom vidovnjaku ili načinu gledanja ne treba apsolutno verovati. Kao što greše vidovite osobe, snovi, horoskopi, kao što može biti netačno ono što se «čuje» u dijalogu sa nekim duhovnim bićem ili zapiše automatskim pisanjem (vođenom rukom), tako da može biti delimično ili potpuno netačno ono što se vidi ili čuje u progresiji, bez obzira na to da li je bila hipnotička ili nehipnotička.

Zašto se ovo događa?

Rečeno nam je da «budući» događaji nisu unapred određeni i da egzistiraju samo u mogućoj realnosti sa poznatim verovatnoćama da se dogode.

Ovo ne znači da ih vidovita osoba ili regresant nisu stvarno videli ili zapisali (govorimo o sposobnim i ozbiljnim ljudima), nego se promenio neki važan parametar, pa se događa da viđena budućnost ne bude (u celosti) materijalizovana u fizičkoj realnosti.

Regresija sa studentkinjom M. (detaljan opis u knjizi *Putnici*) obavljena je aprila 1998. godine. Novine su to objavile nešto kasnije. Knjiga je napisana (završena) 2003, dakle kada se već dogodilo bombardovanje jugoslavije od strane NATO-a.

Posle mnogo interesantnih avantura u prošlim životima, gde je našla odgovor za uzroke nekih svojih sadašnjih problema, poslao sam M. u budućnost, godinu dana unapred. Tada je videla avione, bombardovanje Beograda i još neke događaje koji su se kasnije stvarno i dogodili. Međutim, interesantnije je i poučnije ono što je «videla» a nije se dogodilo.

M. je rekla kako je srušen i Brankov most. Sada znamo da je to bila samo mogućnost sa velikom verovatnoćom realizacije. Da li je ona samo videla jedan mogući događaj ili se njen strah nadogradio na bombardovanje i rušenje mosta preko koga često prelazi, teško možemo saznati. Ali ovo treba imati u vidu kada su u pitanju proročka i neka druga viđenja, pa i proročanski snovi.

Deo koji sledi nije unet u knjigu *Putnici* na srpskom jeziku, nego samo u englesku verziju knjige. Ovo je urađeno zato što su *Putnici* završeni baš u vreme kada su «patriotske snage» ubile premijera Đinđića, pa mi se činilo da nije umesno da se ovaj događaj «viđen» šest godina ranije, nađe u knjizi odmah po ubistvu premijera.

Primer progresije koja se navodi, desio se s proleća 1997, nakon tri meseca demonstracija protiv krađe na izborima. Bili smo delimično zadovoljni sa Lex Specijalis-om, a očajni jer režim nije pao. U toj atmosferi zvao nas je prijatelj Bane.

-Daj konačno da uradimo tu regresiju, znaš koliko je dugo odlažemo, s pravom je protestovao.

To je istina, nekoliko godina ranije smo se dogovorili, ali je nešto iskrslalo, pa smo odložili «za neki dan». Nije bilo razloga za ponovno odlaganje. Bane je psihofizički zdrav, čitao je i znao dosta o tome, prisustvovao sastancima gde su mnogi govorili o svojim regresijama-progresijama, gde se diskutovalo, analiziralo...

Bane je imao poverenja u mene, s obzirom da na to da smo uspešno rešili njegovu sportsku povredu od pre neku godinu, za koju su mu davali lošu prognozu.

Krenuli smo na put. Bane je dobro saradivao. Prošli smo kroz nekoliko inkarnacija. Imao je jasne slike koje je opisivao sa puno detalja. Ali to nije težište ove naše priče.

Kao i obično, otišli smo malo i u budućnost, šest godina unapred. Poslao sam ga u sredinu marta 2003. godine.

-Kaži gde si, s kim si i kako se osećaš?

-Ovde je velika gužva, stotine hiljada ljudi, kaže Bane.

-Da li su to demonstracije?

-Ne, nisu demonstracije. Narod prelazi preko Slavije...

-Da li se duva u pištaljke, uzvikuje li se nešto, ima li parola, transparenata?

-Rekao sam, nisu demonstracije, svi su mirni, potpuno.

Znam da se može videti slika bez zvuka, ali da se nešto što je tiho čuje i pored velike buke mnoštva ljudi i saobraćaja, nije baš mnogo verovatno niti realno. Bane je rekao da je čuo cvkuk ptica na Slaviji.

-Ima li policije?

-Da, mnogo.

-Da li tuku?

-Ne, nisu nasilni, baš su dobri, saopštava Bane mirno.

Ovo je izazvalo kod Maje (koja je zapisivala) prigušen smeh, jedva se obuzdavala da ne prasne, davala mi je znak da malo zastanem.

-Koga ima još, osim naroda i policije?

-Vojska...svi su tu...

-Da li su na suprotnim stranama?

-Ne, saraduju, poređani su...

-Ko predvodi narod, vidiš li Đinđića, Vesnu, Vuka?

-Ne svi gledaju ka nebu, neki helikopter nadleće, tu je negde Đinđić, al' ga nema...

-Gde si ti sada?

-Na Slaviji, tamo gde su kiosci sa brzom hranom...Šta je ovo, nema kioska, bez veze...

-Pronađi neke novine, pitaj nekog šta se dešava.

Nakon kraće pauze, Bane odgovara uz grimase na licu koje znače čuđenje, nevericu.

-Zabranjeno je pisati o politici, i pričati...vanredno stanje...nije rat, ne znam...

-Koje uveo vanredno stanje, Milošević?

Posle kraće pauze, opet grimase, vrti glavom...

-Ne on nije ovde, ne znam...pa on je u zatvoru...

-Ko je u zatvoru?

-Đinđić...ne, Milošević.

Ovo dalje nije imalo smisla. Stotine hiljada ljudi, ptice se čuju, policija ne bije, vojska i policija u ljubavi, a helikopter nedleće, nema vođa opozicije, nema gužve a toliko naroda, zabranjeno govoriti i pisati o politici, vanredno stanje, nije rat a neko je u zatvoru...Gemišt.

Kasnije smo sedeli na terasi, pili kafu i razgovarali o Banetovom iskustvu. Interesovala nas je progresija. Bane se nije sećao svih detalja iz regresije, ali se progresije dobro sećao, mada je obično-obrnuto.

Išli smo korak po korak po Majinim zabeleškama i upoređivali sa njegovim sećanjem, ali nije mnogo pomoglo. Nismo znali o kakvom se događaju radi, pa mu nismo ni pridavali neki značaj. Da li su se mešale realnosti, pa je video pomešanu prošlost i budućnost ili je upao u san, to bi moglo biti logično objašnjenje, jer vreme ne postoji u snovima.

Nažalost, nije bio san.

Kada je bila sredina marta 2003. izašli smo iz taksija kod hotela Moskve. Dalje se nije moglo, jer je bio zatvoren saobraćaj. Pošli smo peške do Slavije da se sretnemo sa prijateljima.

Nakon stotinak metara imali smo *deja vu*, baš u trenutku kada nas je nadletao helikopter. Maja je odmah rela da je neko ovo video u progresiji, ne znam ko, neko blizak...

Hiljade ljudi prolazi Slavijom, idu prema Hramu da odaju počast ubijenom premijeru dr Zoranu Đinđiću. Duž kolone vojska i policija, naizmenično, svečane uniforme. Nije bilo kioska na Slaviji, uklonjeni su godinu dana ranije. Preporučuje se da se ne piše o politici, uvedeno je vanredno stanje...

Kada je opelo završeno i kolona krenula sa svetosavskog platoa, tišina je bila potpuna i u trenutku se začuše ptice, baš onda kada je prolazio lafet sa telom Premijera. Nažalost, nije bio san.

Sledećeg dana javio se Bane.

-Jeste li videli moju progresiju?

Došao je i pričali smo o detaljima, ali nas je čekalo novo iznenađenje-Bane nije bio na sahrani nego je gledao televizijski prenos sahrane.

Kada je jedna od kamera emitovala slike sa Slavije, Bane je prepoznao, setio se...

Čijim očima je Bane gledao?

Možda je Bane pričao '97. šta je u budućnosti video na televiziji? Ali ptice nije mogao čuti, jer ljudi koji su gledali televizijski prenos nisu ih čuli, ni Bane ih nije čuo na televiziji, čuli su ih ljudi koji su bili oko nas na Slaviji.

Da li je taj događaj mogao biti promenjen, sprečen? Svakako! On je bio samo mogućnost sa velikom verovatnoćom, kao i rušenje Brankovog mosta. Nažalost, ovaj se ostvario.

Koje moguće buduće događaje mi «odabiramo za realizaciju» i kako to uspevamo, koliko na sve utiču drugi, za sada nemamo prave odgovore. Možda ćemo ih nekada naći.